

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

24. LEDNA 2016

Z obsahu:

Neztrácejme důvěru v rodinu

Homilie Svatého otce
při mši svaté na svátek
Svaté rodiny
27. prosince 2015
- strana 2 -

Život v přítomnosti Boží
Zbožnost pro všechny
podle sv. Františka
Saleského
- strana 4 -

Lesk pravé zbožnosti
Svatý František Saleský
učí, jak prožívat
křesťanství
ve všedním dnu
- strana 6 -

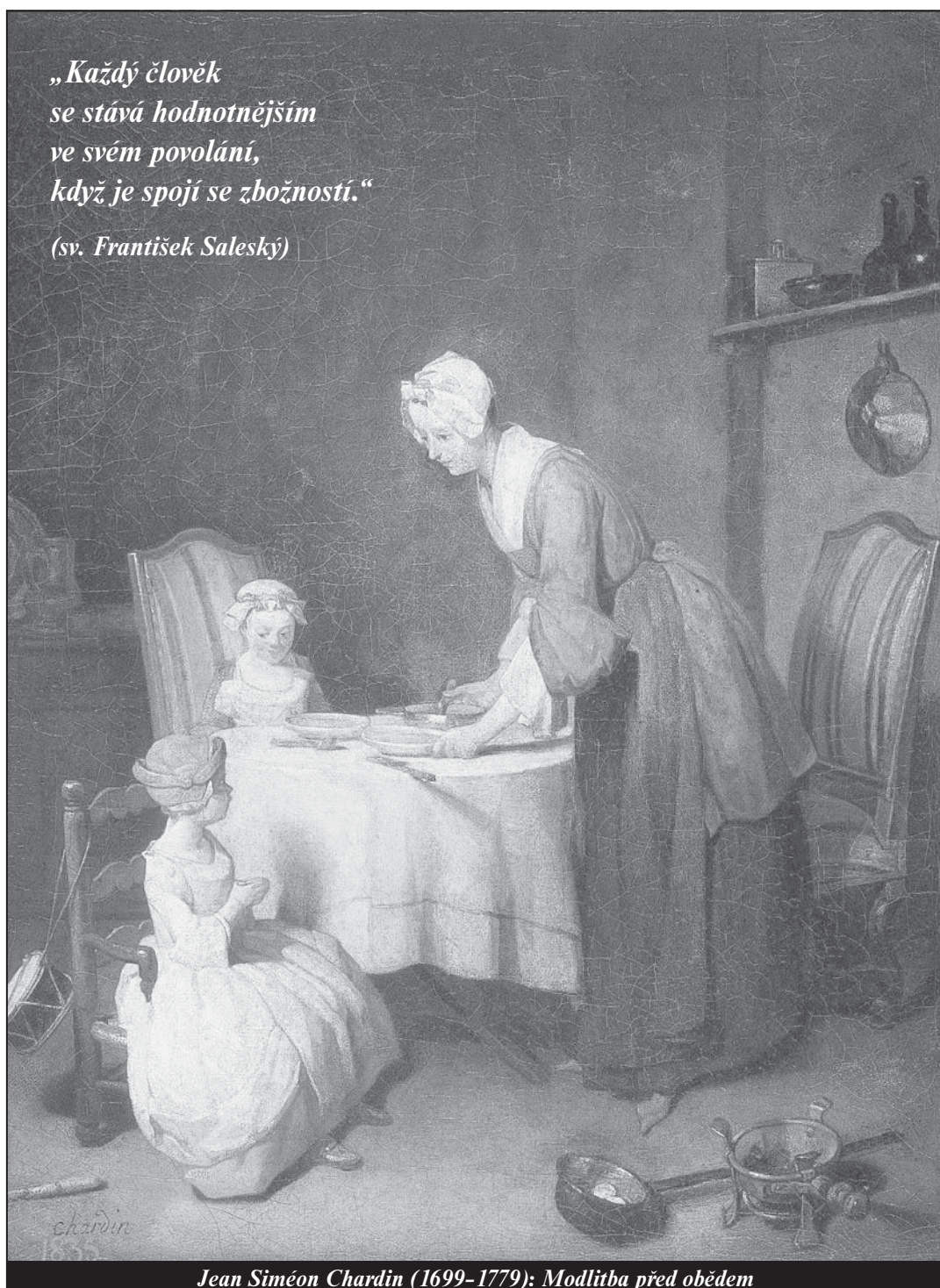
**„Věděl jsem:
to všechno je pravda“**
Tomasz Burghardt -
cesta jednoho mladého
muže ze tmy do světla
- strana 8 -

**Ruský antikaticismus
(2 - dokončení)**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 11 -

**Suma o darech
svatého Josefa (12)**
Isidoro Isolani OP
- strana 13 -

*„Každý člověk
se stává hodnotnějším
ve svém povolání,
když je spojí se zbožností.“*

(sv. František Saleský)

Jean Siméon Chardin (1699–1779): Modlitba před obědem

Neztrácejme důvěru v rodinu

Homilie Svatého otce při mši svaté na svátek Svaté rodiny

27. 12. 2015, bazilika sv. Petra v Římě

Biblická čtení, která jsme vyslechli, nám prezentovala obraz dvou rodin, které konají svoji *pout' k Božímu domu*. Elkana a Anna přinášejí syna Samuela do chrámu v Silo, aby jej zasvětili Pánu. (srov. 1 Sam 1,20–22.24–28) Stejně tak Josef a Maria spolu s Ježíšem putují do Jeruzaléma. (srov. Lk 2,41–52)

Často vidíme poutníky, jak se ubírají do svatyní a poutních míst, jež jsou drahá lidové zbožnosti. V těchto dnech se jich mnoho vydalo na pouť ke Svaté bráně otevřené ve všech katedrálách a mnoha svatyních světa. Avšak tím nejkrásnějším, co dnes zdůrazňuje Boží slovo, je skutečnost, že *putuje celá rodina*. Tatiček, maminka a děti jdou společně do

Pánova domu, aby světili tuto slavnost modlitbou. Je to významné poučení nabízené také našim rodinám. Lze dokonce říci, že rodinný život tvoří jeden celek malých a velkých poutí.

Velice nám prospěje přemýšlet o tom, jak Maria a Josef učili Ježíše odříkávat modlitby! I to je pouť, výchovná pouť k modlitbě. Také je dobré vědět, že se společně modlili během dne; a potom se v sobotu vydávali společně do synagogy, aby naslouchali Písmu Zákona a Proroků a spolu s lidem chválili Pána. Během pouťi do Jeruzaléma se určitě modlili slovy žalmu: „Zaradoval jsem se, když mi řekli: »Do domu Hospodinova půjdeme!« Už stojí naše nohy v tvých branách, Jeruzaléme!“ (Ž 122,1–2)

Jak důležité je pro naše rodiny, že *putují společně a mají stejný cíl!* Víme, že máme společnou cestu, na níž potkáváme těžkosti, ale také chvíle radosti a útěchy. Na této životní pouti sdílíme také chvíle modlitby. Co může být krásnějšího pro tatínka a maminku, než *žehnat vlastním dětem* na počátku dne a na jeho sklonku. *Dělat jim na čelo křížek* jako v den křtu. Není to snad ta nejjednodušší modlitba rodičů za jejich děti? Žehnat je, tedy svěřovat je Pánu jako Elkana a Anna, Josef a Maria, aby jim byl záštitou a oporou během dne. Důležitá je pro rodinu také krátká chvíle *modlitby před jídlem* na poděkování Pánu za tyto dary a také proto, aby se učili dělit o to, co dostali, s tím, kdo je v nouzi. Jsou to všechno nepatrná gesta, která však mají velký výchovný význam, který je vlastní putující rodině.

Ježíš se po skončení oné pouťi vrátil do Nazareta a poslouchal svoje rodiče. (srov. Lk 2,51) Také tento obraz dává

Dokončení na str. 6

Žít v Boží přítomnosti – komu se to daří, v hloubi srdce je šťastný i ve chvílích těžkých zkoušek a utrpení. Je téměř příznačné, že tento týden začínáme světcem, který o životě v Boží přítomnosti napsal mnoho textů. Dne 24. ledna (pokud nepřípadně na neděli) slavíme sv. Františka Saleského. Zajedeme-li pozorně do hloubky duchovního poselství tohoto velkého francouzského světce (str. 4–7), pak můžeme směle říci, že život v Boží přítomnosti je to, o čem by měl usilovat Svátý rok milosrdenství. Proč?

Protože Bůh nás miluje od začátku, už dříve, než nás rodiče zplodili. A ve své lásce nám neustále milosrdně vychází vstříc. Ovšem vyžaduje náš osobní souhlas ke své lásce – aby láska došla svého naplnění, potřebuje pozitivní odezvu svého příjemce. Jak však říká náš světec, odpovědět na Boží lásku – čili milovat ho – nezvládneme úplně sami. K tomu je zapotřebí Boží milosti, kterou nám on však milosrdně dává v potřebné míře. Je velkým tajemstvím osobních dějin spásy každého člověka, jak on odpovídá na tuto Boží lásku. Přitom stačí jediné – odevzdat se bez vý-

Editorial

hrad do rukou milujícího Boha, on už pak dovede náš život k věčnému štěstí v jeho nebeském království.

Ono tajemství osobního vztahu s Bohem se vyznačuje rovněž pokušením, kterým ďábel útočí na lidskou duši a snaží se ji vyrvat z Božích rukou. A čím blíže jsme Bohu, tím jsou jeho útoky silnější a častější. Mnohokrát to přeroste z roviny osobní do roviny společenské, jak ukazuje historie lidstva. (str. 11–12) Tehdy však vítězí právě ti, kdo žijí v Boží přítomnosti, neboť jsou si vědomi, že i když ztratí tělesný život, duši ztratit nemohou. A tak vydávají zvláštním způsobem svědectví o Božím milosrdenství, jež odměňuje věrnost v odpovědi na Boží lásku (i v dobách krize a zdanlivé nepřítomnosti Boží) tím jediným, po čem člověk ve skutečnosti touží – věčným štěstím, tedy životem v nebi.

Říká se, že příklady táhnou. Tudiž i křesťan, který vyzařuje rovnováhu, uvěřajících ze života v Boží přítomnosti, se stává pomocníkem pro ostatní na cestě k naplnění života a ke spáse. Tak to při-

pomíná i sv. František Saleský, který jinde zase zdůrazňuje, že člověk, který spojuje každé své povolání se zbožností, činí tak své jednání, slova či myšlenky hodnotnějšími, právě pro přítomnost Boha v nich. Ve Svatém roce milosrdenství můžeme každý ještě více usilovat o tuto svatou cestu spásy – pomoc od Boha k tomu máme především skrze svátosti a modlitbu.

Bůh nám však dal i Desatero. Ačkoliv se zdá „nemoderní“, je to základní věroučná pomůcka, co dělat či nedělat, aby člověk došel spásy, čili věčného štěstí, které mnohdy tak toužebně hledá tam, kde trvá jen chvíli, a ve věcech, které nikdy nemohou člověka naplnit. Svědectví Tomasze Bughardta o tom je více než výmluvné... (str. 8–10)

A proto: Nebojme se naplno žít v Boží přítomnosti, mějme neustále po ní touhu a konejme vše pro to, abychom z této přítomnosti neodcházeli skrze svůj hřích! A když se tak stane, ihned litujme, vyznejme se ve svaté zpovědi a bude tak obnovena Boží milost v nás. A nebudme zarmoucení, když se dostaneme do těžkostí, ale mějme vždy naději, neboť radost z Hospodina je naše síla! (srov. Neh 8,10)

Daniel Dehner

Po křtu v Jordáně, čtyřicetiden-
ní přípravě v modlitbě a postu
a vítězném střetu se svým Pro-
tívníkem nastupuje Ježíš ke svému veřej-
nému působení. Činí tak v *síle Ducha*, kte-
rý je jeho světlem a vůdcem ve stopách
Otcovy vůle. I ty se svěř Duchu Svaté-
mu a dej se vést jeho milostí a moudros-
tí. Dnes tě zavede na setkání s Pánem
do synagogy v Nazaretě.

Ježíš v tomto městečku vyrůstal, žil
a pracoval skrytě celých třicet let. Ny-
ní se vrací na místa svého mládí s no-
vým posláním. Ne náhodou chce právě
zde slavnostně vyhlásit, že již vystupuje
ve zcela jiné roli, než v jaké ho doposud
znali. Uvědom si lépe než Ježíšovi rodáci,
jak veliký je to čas, který právě nastává.
Více než půl tisíciletí čekal vyvolený ná-
rod toužebně na naplnění toho, co před-
pověděl prorok. Bůh dnes věrně plní, co
slíbil: *Pomazal svého Vyvoleného, posílá
ho, aby všem ubohým přinesl radostnou
zvěst. Je tedy určena i tobě.*

Budou však jeho posluchači schopni
rozpoznat jeho nové poslání a přijmou je-
ho poselství? Oznamuje zajatcům *propu-
štění*. Ale co když si zvykli na své zajetí,
když se v něm zabydli, a dokonce v něm
našli zalíbení a nijak už netouží po svém
propuštění? Chce *vrátit slepým zrak*. Ale
co s takovými, kteří se smířili se slepotou
a libují si ve svých temnotách? Jak uvítá-
jí *zdeptání svobodu*, po které už netouží?
Nejtěžším neduhem je netečnost k vlastní
duchovní nouzi a spokojenost se stavem,
i když je to stav vnitřní bídy a smrtelné ne-
moci. A přece Pán přišel vyhlásit *milosti-
vé léto Hospodinovo* i takovým ubožákům.

Děkuj mu upřímně za jeho dobroti-
vost, která se sklání i k těm, kteří po ní
netouží, děkuj mu za dary, které přináší,
a to i za ty, kteří o ně neprosí, protože
*Bůh je veliký a mocný a zachovává smlou-
vu a milosrdenství*⁽¹⁾. Dnes více než za dnů
Ezdráše a Nehemiáše potřebuje zbloudilý
lid hlasatele, kteří procitli a prohlédli a *sto-
jí výše než všichni lidé*, kteří jsou schopni
*rozumět, předkládat a vykládat nezkresle-
nou Boží pravdu*, aby všichni ostatní *po-
chopili: Nemějte zármutek, radost z Pána
je vaše síla*. Ti, kteří přesto nepřijímají Pá-
novo slovo a odmítají jeho moc, činí tak
proto, že se bláhově obávají o své chatrné
a nicotné hříšné potěšení a nechtějí vidět
pravé světlo, které jim Pán přináší. Ježíš

Tělo a jeho údy

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Dnes se naplnilo toto Písmo.

chce udělit opravdovou radost nejen těm,
kteří byli slepí, a vidí, byli chromí, a ny-
ní chodí zpříma, byli malomocní, a jsou
očistěni, byli mrtví, a vstali⁽²⁾. Spasitel
chce všem, kteří strádají od zlých duchů
duchovní bídou, oznámit nejradostnější
zvěst: *On je ten, který má přijít*, a není tře-
ba čekat na nikoho jiného⁽³⁾.

Kdo může spočítat, kolika potřebným
Pán pomůže, než ho jeho protivníci po-
šlou na smrt a budou se mu vysmívat, že
*jiným pomohl, a sám sobě pomoci nemů-
že*⁽⁴⁾? On však nechce pomoci sám sobě
právě proto, aby tak všem ostatním bylo
pomoženo. I ty patříš mezi ty, které vy-
trhl z moci Zlého, uzdravil tvé údy, abys
mohl za ním kráčet po jeho cestách, ote-
vřel tvé oči i uši a rozvázal tvůj jazyk; byl
jsi mrtvý, a On tě vrátil k životu a učinil
tě živým údem svého těla, abys *přinášel
mnoho užítku*⁽⁵⁾. Jaký je to užitek? Vybral
si tě od věčnosti, aby ses stal ve světě jeho
přítomností a jeho dobrodiním, aby ani
po jeho návratu k Otci nepřestávalo, ale
dále trvalo jeho *milostivé léto*, aby stále
platilo: *Dnes se splnilo to Písmo, které jste
slyšeli*. Pán nemyslel jen na své součas-
níky v Galileji a v Judsku. Všem potřeb-
ným a strádajícím lidem po všem světě
se má dostat jeho dobrodiní. Ježíš chce
být pro ně až do skonání věků přítomen
svým tělem, jehož údy jsme všichni, *kteří
jsme v hojnosti přijali jeho Ducha*.

Svatý Pavel ti názorně vysvětluje, ja-
kým způsobem se máš i ty účastnit na dal-
ším rozdělení těch bohatých Ježíšových
darů, ze kterých jsi i ty tak hojně přijal:
když budeš v jeho mystickém těle údem
na tom místě, které pro tebe *Bůh ustano-
vil*. Znáš vůbec své místo, svůj dar a své
poslání? *Bůh umístil každý úd v těle, jak
sám chtěl*. To je samo o sobě důstojnost
tak velká a vznešená, že by bylo úplnou
pošetilostí pošilhávat po jiných darech,
stejně jako si zakládat pouze sám na so-
bě, jako bys měl cokoli z toho, čeho se ti
dostalo, sám od sebe. V tomto Těle nikdo
není nepotřebný, naopak *údy zdánlivě nej-
slabší jsou nejpotřebnější*. *Kdyby bylo celé*

Liturgická čtení

1. čtení – Neh 8,2–4a.5–6.8–10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shro-
mážděné muže i ženy a všechny, kdo byli
schopni rozumět. Bylo to prvního dne
sedmého měsíce. Četl z něho na pro-
stranství před Vodní bránou od sví-
tání do poledne před muži a ženami
a přede všemi, kdo byli schopni rozu-
mět. Všichni poslouchali knihu Zákona
s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál
na dřevěném výstupku, který pro ten
účel zhotovili. Otevřel knihu před očima
všeho lidu – stál totiž výše než všichni
lidé – a když ji otevřel, všechnen lid
povstal. Ezdráš velebil Hospodina, veli-
kého Boha, a všechnen lid odpověděl
se zdviženými rukama: „Amen, amen!“
Vrhli se na kolena a klaněli se Hospo-
dinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překlá-
dali a vykládali ho, a tak pochopili, co
se četlo. Místodržitel Nehemiáš a zna-
lec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří
poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní
den je zasvěcen Hospodinu, vašemu
Bohu, nebuďte smutní a neplačte!“ Vše-
chnen lid totiž plakal, když slyšeli slova
Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte
tučná jídla a pijte sladké nápoje a posi-
lejte výslužky těm, kteří si nemohli nic
připravít, neboť tento den je zasvěcen
našemu Pánu. Nebuďte zarmoucení,
neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

Dokončení na str. 7

tělo jen oko, kde by byl sluch? Jestliže však
údy zapominají na svou podřízenost a řád,
nastane v těle *nepořádek*. A jak se pak má
dostat milosrdenství, svobody a uzdrave-
ní těm, kteří strádají v zajetí a v neduzích,
jak se má dostat slovo pravdy těm, kteří tá-
pou v temnotách? Neboj se podřízenos-
ti. *Hospodinovy předpisy jsou správné, pů-
sobí radost srdci, jeho zákon je dokonalý,
občerstvuje duši*⁽⁶⁾.

Klaním se ti, Ježíši, můj Pane. Uzdrav
mě úplně, i *ať se ti líbí slova mých úst
i smýšlení mého srdce*⁽⁷⁾. A pak pošli ta-
ké mne *hlásat chudým radostnou zvěst!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Neh 9,32; ⁽²⁾ srov. Lk 7,22;

⁽³⁾ srov. Lk 7,20; ⁽⁴⁾ Mt 27,42;

⁽⁵⁾ srov. Jan 15,5,8; ⁽⁶⁾ srov. Ž 19,8–10;

⁽⁷⁾ Ž 19,15

Život v přítomnosti Boží

Zbožnost pro všechny podle sv. Františka Saleského

Asi před 20 lety jsem objevil pro sebe svatého Františka Saleského jako svého oblíbeného svätce. Jeho dalekosáhlá zbožnost mě fascinovala právě proto, že ukazuje cestu, jak žít tady a teď život naplněný vztahem s Bohem, který potom podle našeho doufání vede do věčné blaženosti.

Těžištěm celé salesiánské nauky o zbožnosti je život v přítomnosti Boží. František Saleský jej osvětluje z různých pohledů ve svých obou základních dílech: „Filothea – Návod ke zbožnému životu“ a „Theotimus – Pojednání o lásce k Bohu“.

Nejlepší předpoklad pro ctnostný život

František Saleský je přesvědčen o tom, že život z pravé a živé zbožnosti je nejlepším předpokladem pro to, aby byl člověk také ctnostný – protože, jak to pojednává ve Filothei, bez prožívané víry je velmi těžké dobře žít. Kdo ale žije víru, pro toho bude snadnější také ctnostně žít. Zbožnost označuje svätce jako láskyplný vztah k Bohu: „Opravdová a živá zbožnost předpokládá lásku k Bohu. Ba ona není nic jiného než opravdová láska k Bohu.“ (Filothea, I. kniha, 1. kapitola) Aby se láska k Bohu uskutečňovala, k tomu doporučuje František Saleský dva rozhodující prostředky: svätosti a modlitbu. V modlitbě „k nám sestupuje Bůh ve své lásce, modlitbou nás táhne k sobě nahoru“ (Filothea, Předmluva).

Tímto způsobem se uskutečňuje život v přítomnosti Boží, přijímáním svätých svätostí a modlitbou, rozhovorem s Bohem. Typické pro Františka Saleského ale je, že se tento vztah s Bohem dá a má uskutečňovat stále, tedy nejenom při mši sväté a při konkrétních pravidelných modlitbách. Je však zřejmé, že nemůžeme svätosti přijímat nepřetržitě – také pro slavení Eucharistie jsou stanoveny pevné časy – modlit se ale můžeme téměř bez ustání, jestliže považujeme modlitbu za živý rozhovor, živé setkání s Bohem. František Saleský považoval za příklad pro vztah k Bohu starozákonní Velepiseň

– píseň lásky, kterou sestavil král Šalomon. Tak jako zamilovaní pobývají rádi spolu, tak má být také člověk rád u Boha. K tomu podává pro život v přítomnosti Boží vyznání v Pís 3,4: „Chopila jsem ho a nepustím ho.“ – Tato věta je ostatně také ve své latinské podobě „Tenui nec

„Je to omyl, ba dokonce blud, chtít vyháňet zbožnost z kasáren, z dílen, z knížecích dvorů, z domácností manželů.“

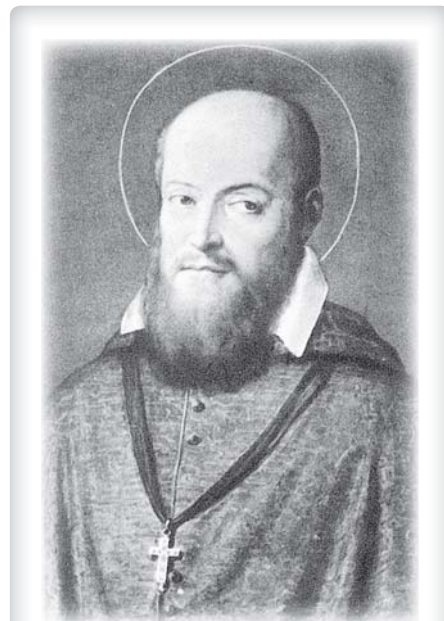
(Filothea)

dimittam“ mottem řádového společenství Oblátů sv. Františka Saleského, které bylo založeno francouzským knězem Louisem Brissonem v roce 1872 a jehož zvláštním úkolem je zvěstovat zbožnost a teologii sv. Františka Saleského. Jinými slovy: Nechal jsem se Bohem uchopit a nikdy se od něho nechci oddělit.

Pokud má být život modlitbou, pak si vzpomínám ještě dnes rád na svoji babičku, která si při vaření zpívala píseň „Všechno mému Bohu ke cti“. Vždycky si připomínala, že je dobré při všem denním konání mít Boha na zřeteli. To po-

Socha sv. Františka Saleského v Annecy. Svätce ukazuje na svoji známou knihu Filothea, v níž všem doporučuje život v přítomnosti Boží

Svatý František Saleský (1567-1622), biskup, zakladatel řádu, církevní učitel, patron spisovatelů a novinářů

siluje také citlivost pro to, abychom kovali dobro.

S Boží pomocí

V *Theotimovi* nám František Saleský připomíná, že Bůh nás miluje od začátku, už dříve, než nás rodiče zplodili.

Boží láska nám vychází vždycky vstříc. V tomto smyslu jsme už navždy v přítomnosti Boží. Je na nás, abychom odpověděli. Bůh chce od nás náš svobodný souhlas ke své lásce, to ale zase neznamená, že to zvládneme úplně sami – milovat ho. Bůh sám nám dal k tomu schopnost, a je to také on, kdo nás nasměruje, když v našem vztahu ochabujeme. František Saleský nám dává k tomu pěkný příklad. Srovnává lidi s ptáky apodními (beznohými), kteří jsou příliš slabí, než aby sami létali. Tito beznozí (nebo krátkonozí) mají zakrnělé nohy, takže se nemohou zvednout, když jednou přistanou na zemi (například rorýsi – pozn. překl.). Bídne by zahynuli, kdyby nepřišel silný náraz větru, který je vyhodí do výše, aby mohli použít svá křídla a letět dál (srov. *Theotimus*, svazek 1, 2. kniha, 9. kapitola).

František Saleský ukazuje, že se stejně tak děje s člověkem, který se v životě unaví v přítomnosti Boží. Také jemu propůjčí Duch Boží nový vzlet, že se s nový-

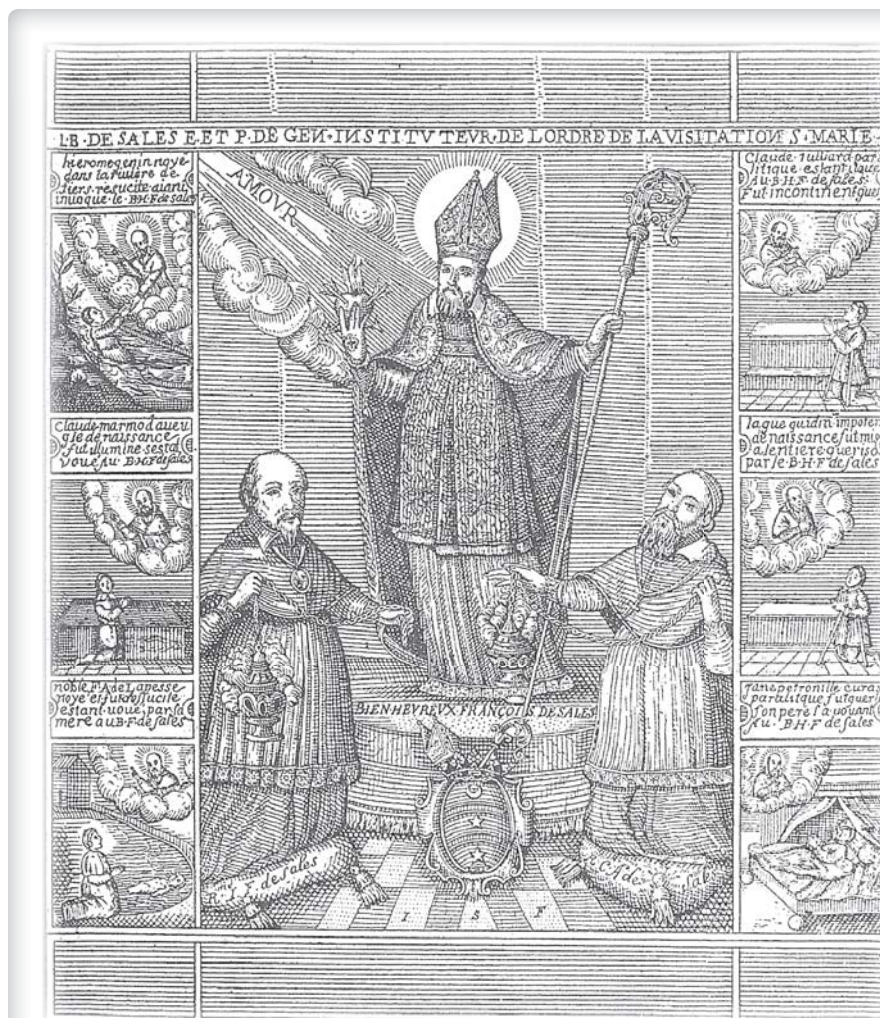
► mi křídly může přiblížit nebi, tedy Bohu. Tento krásný obraz ukazuje vynikajícím způsobem, jak můžeme a máme skutečně dobře praktikovat Boží lásku. Na jedné straně nám Bůh dává předpoklady, čímž nás obrazně pozvedá k nebi, na druhé straně musíme sami letět. Důležité ale je upozornění světce, že ptáci zahynou, jestliže neletí. Tím zdůrazňuje, že je pro nás nebezpečné – podle onoho podobnosti –, když přestaneme mávat křídly. Je tedy velmi důležité vytrvat a nechat Boží lásku zakrnět. Ovšemže nás Bůh znovu zvedne, když padneme k zemi, ale ten důležitý život v přítomnosti Boží není bez našeho přičinění možný. Musíme si stále připomínat: Bůh chce, abychom žili v jeho přítomnosti. Proto nám dává potřebné předpoklady a dává nám svoji lásku. Ale musíme k tomu říci „ano“ a vykonat další kroky, jak je to jen pro nás možné. Když nám dojde síla, Bůh pomůže.

Je ale nebezpečné nechat Boha ze života vymizet, tj. stále vzácněji se modlit a potom se už vůbec nepodívat na Bibli, nebo přestat chodit do kostela a na mši svatou.

Každý malý krůček je dobrý, když upadneme do krize, Bůh na mne nezapomene. Ale potom, když se od něho odvrátíme a ignorujeme jeho pomocnou ruku, kterou nám podává, to je pro nás nebezpečné.

Svatá duševní rovnováha

František Saleský věděl o takových údobích duchovní vyprahlosti člověka a dává proto doporučení „dělat všechno z lásky a nic z donucení“. František pozvedá, motivuje, a to tím, že ukazuje stále znova krásu víry. Dále se ukazuje jako zřetelné, že poslední cíl života v přítomnosti Boží spočívá v tom, abychom Boha milovali také, když jeho přítomnost nezakoušíme. To ukazuje v knize *Theotimus* na příkladu hluchého loutnisty (srov. *Theotimus* svazek 2, 9. kniha, 9. kapitola). Ten nachází naplnění ve svém povolání po vypuknutí své nemoci v tom, že hraje svému knížeti, aby mu způsobil radost. Ale jednoho dne ho chce kníže podrobit zkoušce. Sice odchází na lov, ale přesto žádá, aby jeho loutnista hrál a zpíval. Hudebníkovi to připadá těžké. Neprožívá radost knížete, a tak nechce

František Saleský s biskupskými insigniemi drží v pravé ruce hořící a probodané srdce, z nebe padají na něho paprsky, v nichž je vepsáno slovo „Amor“ (láska).

Před Františkem Saleským klečí s kadidelnicemi v ruce vlevo jeho bratr biskup Jean-Francois (1621-1635) a vpravo jeho synovec biskup Charles-Auguste (1645-1660).

Po okrajích jsou komentovaná zobrazení různých zpráv o zázracích, které byly důležité pro blahorečení.

(Lidová kopie anonymní mědirytiny ze 17. století)

mít opravdovou radost ani pro sebe. Je to pro něho důležitý proces učení, jelikož dosud nehrál z čistě lásky ke knížeti, nýbrž aby dosáhl vlastního uspokojení, protože kníže měl zálibu v jeho hře. Teď ale stojí před požadavkem, aby činil dobro kvůli dobru samému. V přeneseném smyslu slova zve František k tomu, abychom konali z lásky k Bohu také tehdy, když nedostáváme žádnou odpověď, když je vše pusté, prázdné a vyschlé. Pro světce je to nejvyšší forma lásky k Bohu: zůstat v Boží přítomnosti, když si myslíme, že už není přítomen.

Je možné naučit se tomuto postoji, který František Saleský nazývá svatou duševní rovnováhou, velkou trpělivostí a velkou důvěrou v Boží milost. Tato svatá duševní rovnováha umožňuje pak překonat všechny krize a je to také cesta ke zvěstování víry. Protože když ostatní zažijí na křesťanovi tuto rovnováhu, může to pomoci také jim, aby si v době vyprahlosti nezoufali a tak hlouběji pochopili, že život v přítomnosti Boží je skutečně cestou k naplnění a ke spáse.

Z Der Fels 8/2015 přeložil -mp-

Lesk pravé zbožnosti

Svatý František Saleský učí, jak prožívat křesťanství ve všedním dnu

Salcburský světitel biskup Dr. Andreas Laun je oblátem sv. Františka Saleského. Jako morální teolog si mimořádně váží spirituality a pastorační aktivity svého řádového světce. V bohatém dědictví svatého církevního učitele vidí orientační pomůcku nadčasového významu. Takzvané „Německé vydání děl svatého Františka Saleského“ (zkratka DASal) obsahuje dvanáct svazků. Z něho vybral biskup Laun některé citáty, které svědčí o snaze sv. Františka Saleského ukázat přiměřeným způsobem zbožnost jeho věřících. „Pokud je možno, měli bychom vyloučit, že by naše zbožnost byla nepřijemná“ (DASal 6,107), tak napsal sám světec. Co vytváří pravou, plodnou zbožnost? Odpověď nalezneme v následujících citátech.

Pravá zbožnost činí všechno dokonalým

„Pravá zbožnost nic nezkaží. Naopak, všechno zdokonalí. Kdyby se nesnášela s řádným povoláním, pak by jistě nebyla pravá. Aristoteles říká, že včely berou z květů med, aniž by květům škodily. Ty zůstávají čerstvé a nepoškozené. Pravá zbožnost neškodí žádnému povolání ani žádné práci. Naopak, dává jim lesk a krásu. Drahé kameny si udržují vyšší lesk, každý ve své barvě, když se nalozí do medu.

Tak se stane také každý člověk hodnotnějším ve svém povolání, když je spojen se zbožností. Starost o rodinu se stane klidnější, láska k manželovi opravdovější, služba vlasti věrnější a každá práce příjemnější.“ (DASal 1,37)

Manželská láska bude čistější a krásnější

„Podívejte se na manžely, kteří spolu žijí tak srdečně a potkávají se s úctou, která není myslitelná bez velké lásky. Tito zbožní spojují starost o domácnost se starostí o svoje nejbližší, lásku k manželovi s láskou k nebeskému Ženichovi. Podívej se kolem: najdeš je všechny ve svatém, láskyplném postoji. Poslouchají svého Pána a všichni by ho chtěli nést ve svém srdci. Oni se těší, ale jejich radost je krásná, láskyplná, uspořádaná. Milují se navzájem, ale jejich láska je svatá a úplně čistá. Kdo z těchto zbožných trpí, netrápí se tím tolik a setrvává v postoji ovládnutí. Pohled, jak se těší pohled Spasitele, když se všichni jednomyslně snaží jít k němu.“ (DASal 1,59)

Bohoslužba vede ke starostlivému plnění povinností

„Když budeš opravdu chytrý, pak ti nebudou bránit v častém svatém přijímání matka nebo manželka, manžel nebo otec. V těch dnech, kdy jsi byl u stolu Páně, budeš vykonávat svoje povinnosti přesně a pečlivě, ba budeš ke svým bližním ještě přátelštější a milejší než jindy a neodřekneš jim žádnou službu. Tak bude méně pravděpodobné, že by ti bránili ve cvičení, která jim nepůsobí žádné nepříjemnosti, kromě toho, že by byla obtížného nebo nerozumného rázu. Pak ti řekne tvůj zpovědník, do jaké míry bys měl povolovat svým slabostem.“ (DASal 1,101–102)

Opravdová svoboda neškodí žádnému stavu

„Když musíme z bliženské lásky dopřávat svobodu, má se to dít beze zlosti a nespravedlnosti. Vím například, že bych někde jinde mimo svoji diecézi mohl být užitečnější. V tomto případě nemohu povolit svobodě, protože bych vyvolal mrzutost a konal bych bezprávi, protože tady mě drží povinnost. Tak si počínají také některé vdané ženy, když pod záminkou falešné svobody a bez oprávněného důvodu a pod záminkou zbožnosti a lásky k bližnímu se vzdalují od svého manžela. Opravdová svoboda neškodí žádnému stavu. Naopak, ona působí, že každý má rád svoje povolání, protože ví, že je

Neztrácejme důvěru v rodinu - dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

našim rodinám krásné poučení. Pouť totiž nekončí tím, že se dojde do svatyně, ale **návratem domů a pokračováním v každodenním životě**, uplatňováním duchovních plodů prožité zkušenosti. Víme, co Ježíš tehdy udělal. Místo toho, aby se spolu se svými vrátil domů, zdržel se v jeruzalémském chrámu a způsobil velkou bolest Marii a Josefovi, kteří jej nemohli najít. Za tento svůj „útěk“ Ježíš asi požádal svoje rodiče o prominutí. Evangelium o tom mlčí, ale myslím, že to lze předpokládat. Mariina otázka ostatně obsahuje určitou výtku, když ona

dává zřetelně najevo svoji i Josefovou starost a úzkost. Při návratu domů se k nim Ježíš určitě přimkl a projevil jim veškeré svoje city a svoji poslušnost. Součástí rodinného putování jsou také tyto momenty, které se za přítomnosti Pána mění na příležitost růstu, příležitost přijmout a dát odpuštění a prokázat lásku a poslušnost.

Ať se v tomto Roce milosrdenství každá putující křesťanská rodina stane privilegováním místem zakoušené **radosti z odpuštění**. Odpuštění je podstatou lásky, která doveďe chápat pochybení a zjednávat nápra-

vu. Jakými chudáky bychom byli, kdyby nám byl Bůh neodpustil! Právě rodina vychovává k odpouštění, protože skýtá jistotu pochopení a podpory navzdory chybám, kterých se lze dopustit.

Neztrácejme důvěru v rodinu! Je krásné neustále si vzájemně otevírat srdce a nic neskrývat. Kde je láska, tam je také porozumění a odpuštění.

Vám všem, drahé každodenně putující rodiny, svěřuji toto tak významné poslání, kterého má svět a církev zapotřebí víc než kdy jindy.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

► to vůle Boží, abych v něm zůstal. (srov. 1 Kor 7,20-24)“ (*DASal* 5,63)

Odevzdanost a duševní rovnováha působí, že dílo je hodnotné

„Myslete na to, co jsem vám tak často říkal: Dělejte čest naší zbožnosti. Učiňte, aby se zjevila jako velmi milá všem lidem ve vašem okolí, především ale ve vaší rodině. Snažte se, aby o ni každý dobře mluvil. Můj Bože, jak jste šťastná, že máte tak rozumného a ochotného manžela! Měla byste za to Boha velebit. – Jestliže narazíte na nějaký odpor, vydejte se zcela našemu Pánu a utěšujte se ve vědomí, že jeho přízeň patří jenom dobrým lidem nebo těm, kteří se chystají takovými být. (srov. 2 Tim 3,12)“ (*DASal* 6,87)

„Jak vidím, jste teď postavena před zkoušku odevzdanosti a duševní rovnováhy, abyste mohla sloužit Bohu podle jeho vůle. Znal jsem jednu dámu, jednu z největších duší, které jsem kdy potkal, která po dlouhou dobu setrvala v područí nálad svého manžela, že při

své odevzdanosti Bohu a své nábožnosti musela nosit dekoltované šaty, bohatě obložené šperky, a kromě Velikonoc stále mohla přijímat jenom tajně a ve skrytu; jinak by vyvolala bouři ve svém domě. A na této cestě vystoupala vysoko, jak vím, protože jsem byl velmi často jejím zpovědníkem. Umrtnujte se proto s radostí a snažte se konat dobro v tom měřítku, jak můžete, to dobro, které si přejete, o to více to dobro, které si nepřejete. (srov. Řím 7,15.19) Vy si nepřejete toto zřeknutí, ale jiné. Ale vykonejte to, které si nepřejete, protože ono je o to více hodnotné.“ (*DASal* 6,106-108)

Správné měřítko vytváří opravdový ráj

„Mám radost, že máte veselejší náladu než dříve. Bezpochyby, milostivá paní, bude vaše uspokojení po všechny dny přibývat, protože dobrota našeho Pána se bude stále více šířit ve vaší duši. Nikdo neokusil zbožnosti, aniž by ji poznal jako skvostnou. Jsem si jistý, že tato veselost

a duchovní radost vás uchopí a svojí vůlí naplní všechn váš styk s lidmi, zvláště s těmi doma. Ten je přece pro vás tím obvyklým a tvoří vaši hlavní povinnost. Budete ho pociťovat více než všechno ostatní. Jestliže máte ráda zbožnost, pak jednejte tak, aby vám všichni projevovali úctu a pokoru. To budou dělat, když uvidí ve vás dobré a příjemné účinky.

Můj Bože, jak velkou máte možnost sloužit se o celý váš dům! Můžete z něho udělat bezpochyby ráj zbožnosti, zvláště když se váš manžel ukáže být nakloněný vašim dobrým snahám. Jak šťastná budete, když udržíte správné měřítko, jak jsem vám řekl, pro vaše cvičení, jestli je přizpůsobíte vašim domácím zvyklostem a vůli vašeho manžela, který přece není ani nepřístupný ani tvrdý. Sotva jsem viděl nějakou vdanou paní, která by mohla být snadněji zbožná než vy, milostivá paní, takže jste také velmi povinována v této věci dále pokročit.“ (*DASal* 6,293-294)

Z Kirche heute 4/2015 přeložil -mp-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení - 1 Kor 12,12-30

Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podradnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

Evangelium - Lk 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vyprávění o událostech, které se dovršily me-

zi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitymi svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Theofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen.

Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili.

Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a nalezl místo, kde stálo: „Duch Páně je na de mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit:

„Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

„Věděl jsem: to všechno je pravda“

Tomasz Burghardt – cesta jednoho mladého muže ze tmy do světla

Je to poprvé, kdy svědectví, které jsem našla jenom na internetu, mě zaujalo do té míry, že jsem z něho chtěla udělat portrét pro VISION. Ovšem nebylo vůbec jednoduché toho mladého muže vypátrat. Proč mě zajímal právě on? Protože se jeho život podobá životu mnoha mladých lidí dneška. Je to život, který, když probíhá nevázaně, často končí v depresi, prášcích, alkoholu nebo v drogové závislosti. Že je možné vybrédnout z tohoto ďábelského kruhu, do něhož se dostávají mnozí dospívající, aniž by to tušili, ukazuje toto svědectví. Tomasz Burghardta jsem pak potkala v redakčních prostorách časopisu VISION, kde mi dobře vypadající muž v kapli velmi uvolněně vyprávěl o svém životě.

Narodil se ve Varšavě, v Polsku, v květnu 1979 ve 12 hodin. (Má radost z toho, že k hodině jeho narození vyzvánějí vždy kostelní zvony!) První dva roky strávil se svým o šest let starším bratrem a s rodiči ve své rodné zemi. Manželství rodičů – již druhé otcovo – bylo už tehdy rozkolísané. Později se matka jednou prorekla, že Tomasz, snad právě z tohoto důvodu, málem potratila. Ve dvou letech byl chlapec pokřtěn jedním svatě žijícím knězem, který byl později mučen a zavražděn komunistickými tajnými službami. V tichosti si myslím, že takový kněz ve věčném životě neztrácí z očí své pokřtěné děti a přimlouvá se za ně.

V roce 1981, když komunistický režim vyhlásil výjimečný stav, opustil Tomaszův otec kvapně zemi – byl podezřelý ze špiónáže – a využil přitom svého diplomatického statusu. Syny vzal bez vědomí matky s sebou do Vídně, kde brzy navázal nový vztah.

Když byl Tomasz ve druhé třídě základní školy, byl spolu s otcem na dovolené v Budapešti. Tam otce zatkl komunisté právě kvůli podezření ze špiónáže. To už byl pro chlapce druhý traumatizující zážitek. Kam teď s oběma chlapci? Starší, který navštěvoval internát školských bratří, zůstal ve Vídni, zatímco Tomasz byl poslán k matce do Polska. Pět let, kdy Tomasz neviděl svojí matku, je dlouhá do-

ba. Tak dlouhá, že si syn na matku už nevzpomínal. Nějaký neurčitý pocit mu ale říkal, že tuto ženu zná, ba že je s ní dokonce svázán. Brzy také pochopil, že ho otec, co se týká matky, obelhal a podvedl. A odvrátil se od něho. Když byl pak otec propuštěn, protože mu nemohli nic dokázat, nechtěl ho Tomasz zpočátku vůbec vidět.

Krátce potom se stalo chlapci další neštěstí: Když měl sotva devět let, zneužil ho jeden homosexuální příbuzný. „Tenkrát jsem ničemu nerozuměl. Nestalo se to násilně a nechal jsem to všechno přejít skrz sebe. On mě svedl, abych tím získal vazbu na něho a na jeho úchylné sexuální praktiky,“ vypravuje Tomasz.

Po nějaké době opět otec navázal spojení. Chtěl mít také druhorozeného u sebe ve Vídni. A když měl chlapec 12 let, dohodli se rodiče na tom, že má zase přeseidlit za otcem do Vídně. Vysvětlili mu, že bude mít v Rakousku lepší podmínky ke vzdělání. Jaký chaos pocitů to muselo v něm vyvolat?!

Ve Vídni se musel znovu učit němec-ky, ale šlo mu to už snadněji. Tady se Tomasz setkal také se svým starším bratrem a s otcovou třetí ženou, kterou si on mezitím vzal. Ta si přibrala do péče kromě svého vlastního dítěte, které měla s otcem, další dvě nevlastní děti. „Byla to vel-

mi problematická situace,“ popisuje Tomasz opatrně tuto dobu.

Není divu, že v pubertě rebeloval. Otec pro něho nebyl žádnou autoritou. „Mládí bylo pro mne velmi obtížné. Rychle jsem upadl do sexuality.“ V 15 letech tak přišla první velká láska. Ale jaké bylo zklamání, když zjistil, že jeho uctívaná už je velmi zkušená v pohlavních záležitostech. To bylo jistě také důvodem, aby se těmito věcmi – předčasně – zabýval. „Po maturitě, když jsem se začal zajímat o jiná děvčata, se ten vztah zhroutil.“

Tomasz začal nejprve se studiem architektury na technické univerzitě. Aby se stal nezávislým na otcí – ten vztah byl tenkrát velmi zatížený –, opustil rodičovský domov, pronajal si malý byt a bral si mnoho prací, aby zaplatil svá studia. Nakonec se mu splnilo vytoužené přání a byl přijat na Akademii výtvarných umění. Zde pokračoval ve svém studiu architektury. „Tenkrát jsem se mnoho naučil a dost jsem viděl. V rámci studijních projektů jsem podnikl mnoho cest do Indie, Jižní Ameriky, do mnoha zemí Evropy.“ Cítil se v mistrovské třídě dobře, cestoval znovu i do Polska, kde měl také vztah s dívkou.

„Byl jsem tehdy velmi vázaný na sexualitu. Touha po těchto zkušenostech s jinými ženami rostla. Z takových příhod vznikly sice vztahy, které nějakou chvíli vydržely, ale zamilovanost byla zaměřena na skutečnosti čistě na tělesné a vnější věci. Měl jsem je rád. Dobře jsme spolu vycházeli, alespoň po nějakou dobu. Ale jako na partnerky pro život jsem na ně nepohlížel – na to jsem vůbec nepomyslel!“

Vůbec se nepovažoval za vhodného pro manželství. Určitě na základě svých rodinných zkušeností, myslím si. Dříve nebo později se staly tyto opravdu povrchní vztahy nezajímavými a „křečovitými“. Vždycky byl rád, když se mu podařilo je ukončit.

„Na akademii přijde člověk rychle do pokušení experimentovat s drogami – bohudíky ne příliš výstředně. Ale přesto jsem strávil celé noci v klubu a slavil až do

Tomasz Burghardt

► úpadu.“ Polykal přípravky, které ho udržovaly v bdělosti, se kterými mohl tancovat po dlouhé hodiny, aby snad poznal nové ženy. „Namaloval jsem mnoho obrazů, aktů, a také pornografie hrála roli. Ideologicky jsem byl levicově zatížen, otevřený pro všechno. Proto jsem byl informován jenom z levicových novin.“

Měl ve svém mládí nějaký vztah k Bohu? „Ne, stejně jako ostatní. Nanejvýš jsme chodili do kostela o Vánocích nebo o Velikonocích. O Bohu se nikdy nemluvalo, ale viděl jsem otce dosti často večer klečet u postele. To však bylo znamení, které jsem si neuměl vysvětlit.“ Tak dokonce během studia vystoupil z církve.

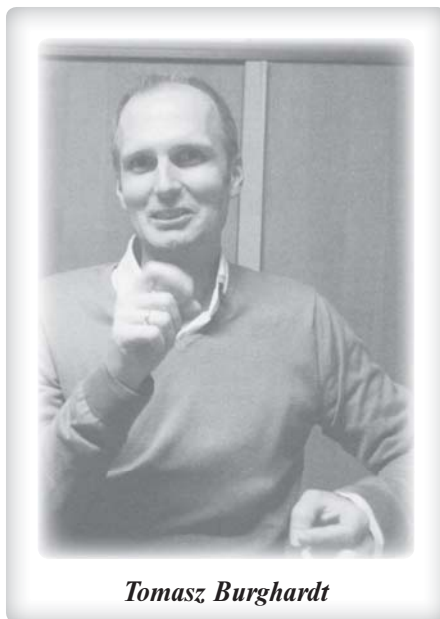
Pro něho ale měl velký význam sport. Velmi ctižádostivě chtěl ve všem vyniknout: při lyžování, při skoku nebo v plavání... „Sport byl pro mne ventilem: Zde jsem se chtěl zbavit své agrese a frustrace.“

Od přírody spíše štíhlý, přemáhal svoje tělo. Opatřebení nedalo na sebe dlouho čekat. Z přetížení se objevovala stále znovu zranění a musel ležet doma. Jeho přemrštěný život mu vlastně přinášel množství duševních a tělesných bolestí. Ale on nad tím nikdy dlouho nepřemýšlel. Po každém zhroucení pokračoval znovu.

V roce 2006, po úspěšném zakončení studia architektury, přesídlil na jeden a půl roku do Varšavy. Rychle tam našel práci. Vztahy k velké rodině se intenzifikovaly, také k tomu příbuznému, který ho jako dítě zneužil.

Protože byl levicově orientovaný a s příbuznými si dobře rozuměl, neodpuzoval ho ani jejich homosexuální život, ale chodil dokonce na okázalé slavnosti homosexuálů, tancoval tam a bavil se s nimi, pohyboval se v homosexuálních kruzích a navštěvoval lokály, v nichž by ho jinak nikdo nehledal.

Dnes se na to dívá z jiného pohledu: „To, co jsem tam viděl, bylo skutečně otřesné – a viděl jsem toho dost. Také se tam vždycky braly drogy. Bez drog tam vlastně nešlo nic. Protože jsem požíval velkou důvěru mezi homosexuály, vyprávěli mi přátelé mých příbuzných o sobě velmi otevřeně a velmi mnoho. Dodatečně musím říci, že to byly stále stejné příběhy. Nebylo to nic vrozeného. Tito lidé trpí za zkušenosti, které zažili jako děti nebo v mládí. Nebo jim chybí vztahy, chybí jim otcové, kteří by jim jako autority uká-

Tomasz Burghardt

zali správnou cestu, nebo jim mohli pomoci svodům odolávat.“

On sám byl sice stále znovu pokoušen, ale „Bohu díky nakonec jsem nikdy nepadl do této pasti, sám nikdy homosexuální praktiky neprovozoval. Přesto jsem ale byl naivní,“ přiznává Tomasz bez obalu. Za pokyvování hlavou říká: „Měl jsem opravdu vymytý mozek.“ Dnes ví, že mnohým by pomohlo, kdyby mohli najít cestu k víře v Ježíše Krista.

V roce 2008 se přestěhoval zase do Vídně a našel snadno práci v oblasti architektury. Práce se mu líbila. Navázal zase kontakty s kolegy ze studií – a znovu hodně a prostopášně oslavoval. „Tancovat, tancovat, tancovat v klubech a na party. Také znovu konzumovat drogy. Bohu díky jsem se stále držel v určitých mezích. Ale v průběhu týdne to vždy trvalo nějakou dobu, než jsem se zbavil následků oslav. Pak se dostavily depresivní fáze, až jsem s tím jednoho dne přestal. Myslim, že mě můj anděl strážný od toho odtrhl skoro v poslední chvíli, abych nepadl úplně hluboko a už nikdy nevyvázl.“

Rozhodující událost se stala v roce 2010: Byl na cestě do Polska ke své tehdejší přítelkyni, když se v Rusku zřítilo polské prezidentské letadlo, plně obsazené polskými politiky. V centru Varšavy viděl masy zoufalých lidí, kteří oplakávali smrt svého prezidenta a jiných politiků – o kterých přece ve „svých“ novinách četli jenom negativní zprávy – a modlili se za ně. Také on musel plakat. Byl snad zmanipulován médii?

Od té doby začal brát do ruky také časopisy, které jsou vyhlášené jako zpátečnické nebo pravicově extrémní. Začal srovnávat a spadly mu šupiny z očí: V médiích, kterým dosud důvěřoval, byl obelháván a manipulován. Začal se tedy lépe informovat, dotazovat a sám třídit informace.

Po návratu do Vídně narazil jednoho dne na internetu na svědectví jednoho Poláka, které jako by zrcadlilo jeho vlastní život a jevílo se mu v úplně jiném světle. Ten muž – dokonce sám organizoval homosexuální slavnosti – popisoval zničující subkulturu, v níž sám žil, a ukazoval, jak mnoho démonického je v tom obsaženo. Tomasz byl otřesen. Všechno toto prožil podobně: při studiu, ve sportu, v povrchním způsobu života, ve vztazích. „Co on popisoval, to jsem viděl na vlastní oči, praktikoval jsem podobné věci. Bylo mi jasné, že říká pravdu. Tak působily démonické síly i v mém životě. Jeho cesta obrácení z bahna byla velmi působivá. Bylo to nesmírně důležité svědectví muže, který se pak stal šťastným, velmi angažovaným křesťanem.“

V noci potom, když to uslyšel, nemohl usnout. „Moje duše se chvěla. Byl jsem zachvácen strašným smutkem. Všude kolem mne byla tma a bylo mi zřejmé, v jak hluboké jámě vězím, v jakém blátě. Dostal jsem šilený strach, protože jsem náhle viděl všechno v pravém světle. Měl jsem dojem, že shora na mne padá strop a rozdrťí moji hrud. Byl jsem jako ochrnutý, nemohl jsem se hýbat. V tomto okamžiku jsem si vzpomněl na to, že jsem přece pokřtěný, a tak jsem ve svém nitru křičel po Ježíši Kristu – a najednou byla ta tma pryč. Byl jsem ponořen do světla a tepla. Naplnil mě pocit štěstí a hluboké blaženosti. Jako bych se vznášel nad postelí a věděl jsem, že všechno, co se v evangeliu píše o Ježíši, je pravda! »Můj Bože, to všechno je pravda...« Prožil jsem velikou milost.“

Tomasz vstal a hledal v bytě kříž. Jeliťkož žádný nenašel, nakreslil jej do skicáře a přitiskl k sobě. „To byl můj první hluboký zážitek víry, který mi byl dán. Od té doby jsem se začal ve víře prohlubovat.“ Teď čte Bibli, usedá nad jejím výkladem, posiluje stále více svoji víru. Pokouší se o prožitcích mluvit s příbuznými v Polsku, ale naráží jenom na nepochopení, takže ani

► se svou matkou nemůže mluvit o tématech, která se pro něho stala důležitými.

Levicově zatížení přátelé ho teď označují za pravicového radikála. Kolik bolesti mu to způsobilo, slyším z jeho slov. Bolestně zakouší význam slov evangelia: „Posílám vás mezi vlky...“ – „Rodiče se obrátí proti svým dětem...“ S politováním si připomíná: „Všechno toto jsem prožil: byl jsem odmítán, nadávali mi, znepřátelili se. Neměl jsem nikoho, s kým bych o tom mohl rozumně mluvit. Tato všechna témata byla tabu. V prostředí, ve kterém jsem žil, to nebylo divné, že docházelo k takovým reakcím. Bez milosti a síly, kterou jsem dostal z modlitby, bych to pravděpodobně nezvládl. Jenom v modlitbě jsem vždycky věděl, že jsem na správné cestě.“

Začal teď pravidelně chodit do kostela. Pomoc nachází v jednom polském časopisu, který je pomlouván jako pravicově radikální. Nachází v něm mnoho dobrých článků a svědectví reholníků. Při hledání pomoci se zastavil u „františkánů Neposkrvněné“ v Klein-Mariazell. Nyní našel

KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY NABÍZÍ:

7. 3. – 10. 3. 2016 – PC kurz pro seniory – začátečníky • PC učebna Biskupského gymnázia B. Balbína, Hradec Králové. Na kurz je **nezbytné přihlásit se předem!**

17. 5. – 25. 5. 2016 – zájezd do Itálie s návštěvou Říma, biblického místa Puteoli (dnes Pozzuoli; zde se zastavil apoštol Pavel na své poslední cestě do Věčného města), města Neapol, mariánského poutního místa Montichiari, místa spjatého se sv. P. Piem San Giovanni Rotondo, nejstaršího kláštera západního mnišství Monte Cassino + koupání v moři. Pouze jeden noční přejezd! Uzávěrka přihlášek: 10. 3. 2016.

8. 6. – 14. 6. 2016 – zájezd do Polska, Litvy, Lotyšska, Estonska a Ruska s P. Františkem Lízou SJ po stopách sv. Faustyny • hlavní města a křesťanská místa Pobaltí, bílé noci v Petrohradě, bez nočních přejezdů! Do 31. 1. navíc sleva za včasné přihlášení – v případě zájmu neváhejte, vyřizují se víza!

Těšíme se na Vás a přejeme požehnaný celý nový rok!

Kontakt: Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcskhk.cz.

konečně také správné partnery k rozhovoru. „Tam jsem poznal skutečně skvělé bratry.“ Ano, Bůh ho už neopustil a zjevil se mu, aby byl pozorný ke všem znamením daným lidmi, zážitky nebo mystickými zkušenostmi.

Takový zážitek měl, když byl se svým otcem na dovolené v Chorvatsku: Byl deštivý večer, zvedala se bůra s vichřicí

„... všechno, co se v evangeliu píše o Ježíši, je pravda! »Můj Bože, to všechno je pravda...« Prožil jsem velikou milost...“

Jedno je mu úplně jasné: Jeho život se musí radikálně změnit.

a bouřkou, přírodní divadlo, které si vychutnával při otevřeném okně. Potom, co si četl v Bibli, ležel potmě v posteli, probíral zážitky dne, modlil se různě. Tu najednou nastalo ticho, záclona se přestala pohybovat, teplé jasné světlo naplnilo místnost. On sám pocítil v tom okamžiku nepopsatelný, nikdy nepoznaný pokoj, zářil v tomto hlubokém občastnění, které ho obklopilo jako teplý oblak, zase jako by se vznášel. „Nebeský zážitek,“ shrnul tento těžko popsateľný moment. A potom pocítil, že Duch Svätý má pro něho poselství: „Neznepokojuj se, neměj strach, důvěřuj, modli se za šest určitých osob.“

Radu, aby se uklidnil a odložil přílišnou horlivost obráceného, mu dal také jeden zkušený kněz, vyprávěl s úsměvem. Ten mu také potvrdil: „Nově obrácení jsou ti nejhorší, chtějí obracet každého na ulici!“

Navzdory svým zkušenostem potřeboval dva roky k tomu, aby se odhodlal ke své první životní zpovědi. S úsměvem vypráví: „Když jsem vzal do ruky zpovědní zrcadlo, všiml jsem si: Z toho se musím zpovídat, a z toho ... a ještě z toho... Jak to mám udělat? Bylo mi skutečně zle a opravdu jsem se roztrásl.“ Pak přece: „Duše, duch a tělo se tak uzdraví.“ Je šťastný a je si teď zcela jistý, že v katolické církvi dospěl na to správné místo. „Je to jediná a pravá církev!“

Od té doby stoupá nahoru: „I když jsem přes to všechno ještě skoro upadl do hříchu, a nerozuměl všemu, Bůh mě krok za krokem poučoval – a dělá to ještě stále,“ vyznává se.

Jedno je mu úplně jasné: Jeho život se musí radikálně změnit. „Byl jsem svázán s tolika věcmi, ba ztročen, vůbec jsem nebyl svobodný. Abych se osvobodil, musel jsem od té doby žít zdrženlivě. Tady nebyla žádná jiná cesta, než čistota.“ Krásné slovo, pomyslela jsem si, ale bohužel se dnes stalo pro mnohé téměř nesnesitelným.

V této době mu bylo dáváno na srozuměnou, aby zkoumal eventuelní povolání ke kněžství. Na exerciciích a v rozhovorech s kněžími a reholníky zkoumal tyto myšlenky. Jednoho dne položil tuto otázku Pánu před Nejsvětější svátostí: Mám nebo smím se oženit se svojí přítelkyní? Tu začalo jeho srdce hořet. Ten pocit byl stále silnější, až Tomasz pochopil – a po krátké době ji požádal o ruku.

A jak to pokračovalo dále? Jeho partnerka, která stojí mimo církve, měla s novou situací problémy, také proto, že jí Tomasz řekl, že v jejich vztahu se musí něco změnit. Aby se mohli pro sebe navzájem svobodně rozhodnout, nesmí už být závislí na sexu. Jenom tak by se mohl jeden na druhého spolehnout, toho druhého skutečně poznat... „To se nedá nic dělat, to se nedá obejít, řekl jsem jí – a ona od toho neutekla,“ přiznal s úsměvem. V roce 2013 v Medžugorje a při společných exerciciích pak poznala, „že nejsem žádný blouznivec a kecal“.

„Přeji každému mladému člověku, aby se také rozhodl pro čistotu a nenechal se ovlivnit současnými ideologiemi a duchem doby, ale aby žil svobodný od sexuální závislosti. Co učí církev, je pravda. Být svobodný je jednoduše krásné,“ zdůrazňuje. „Příkázání Boží se nebudou měnit. Jsou důležitá pro každého z nás. Já jsem to prožil...“ A s úsměvem k tomu dodává: „Kdyby biskupové stále učili, co církev hlásá, nepotřebovali bychom žádné synody o rodině.“

Ve Frauenbergu, u faráře Sterningera, oslavili v srpnu 2014 církevní zasnoubení k podpoře a zkoušce nové cesty a 23. května 2015, na slavnost Soslání Ducha Svätého, měli svatbu v Pöllaubergu.

Teď dosvědčuje rád a vždycky svoji cestu, veden rukou Boha, který ho osvobodil ode všech závislostí a dal mu místo toho novou svobodu, dopřál mu novou radost a hluboký mír.

Z VISION 2000 – 6/2015 přeložil -mp-

Ruský antikaticismus (2 - dokončení)

V 19. století na sebe vzala imperiální ideologie v Rusku podobu tzv. slavjanofilství čili názoru hlásajícího, že budoucnost - a to jak ve smyslu politickém, tak i civilizačním - náleží Slovanům, a mezi nimi nejmocnějšímu slovanskému státu - Rusku.

Ve slavjanofilských kruzích se zhusta využívalo pojmu „prohnilý Západ“, který k oživení nutně potřebuje realizovat slavjanofilský program čili ustanovení politické a kulturní nadvlády Ruska nad celou Evropou. Oživení také přijde díky pravoslaví.

Katolictví - hlavní viník „prohnilosti“ Západu

Jak psal Ivan Kirejevskij (1806-1856), jeden z tvůrců slavjanofilské ideologie: „Pravoslavný ví, že k dosažení integrální pravdy je potřebná integrálnost rozumu, a hledání této integrálnosti představuje stálý cíl jeho úsilí.“ Pouze pravoslaví v sobě zachovalo možnost organického a integrálního (dvě klíčová slova pro slavjanofily) rozvoje. Západ zase pod správou římského katicismu takovou schopnost úplně ztratil.

Nová obměna ruské imperiální ideologie, podobně jako ta, která jí předcházela, čili idea Moskvy jako „třetího Říma“, byla podstatným způsobem nasycena radikálním antikaticismem. Podle slovanských ideologů mělo veškeré zlo - od protestantství přes Francouzskou revoluci a socialismus - svůj kořen v papežském Římě a s ním spojenou katolickou církví.

Už zmíněný Kirejevskij soudil, že římská církev se začala odpoutávat od skutečně křesťanského ducha ve chvíli, kdy se prostřednictvím pohanského Říma začala opájet „triumfem formálního rozumu člověka nade vším, co se nachází v něm a mimo něj“.

Pod významným vlivem slavjanofilské ideologie a v ní rovněž obsaženého antikaticismu byl také velký ruský spisovatel Fjodor Dostojevskij. Podobně jako jeho slavjanofilští poučovatelé se domníval, že Rusové před sebou mají obzvláštní poslání, podle kterého mají uskutečnit duchovní obnovu celého světa - možná především - „prohnilého Západu“: „Neseme světu jenom to, co mu můžeme dát, ale zároveň to, co potřebuje: pravoslaví, pravověrnou a slavnou odvěkou víru Kristovu a úplnou morální obnovu v je-

jim znamení. I vyjde z nás (nový) Eliáš i Henoch, aby bojovali s Antikristem, tj. s duchem Západu.“

Bismarck - náš spojenec

Co se to stalo, že Západ potřebuje urychleně duchovní obnovu? Zde Dostojevskij odpovídal podobně jako slavjanofilové - vinen byl římský katicismus. „Na Západě vinou katicismu ztratili Krista, a proto Západ upadá, jenom proto,“ psal autor románu *Zločin a trest*.

Katicismem zaviněný úpadek Západu trval podle Dostojevského celá staletí. Každá změna revolučního převratu - ať už Francouzská revoluce, nebo socialismus - je v závěrečném účtování způsobena katicismem nebo jeho nejhorší podobou: „jezuitismem“. Katicismus je zase příčinou veškerého zla, protože Krista evangelia nahradil Kristem podléhajícímu třetímu satanskému pokušení - pokušení moci. Proto papežové od nejstarších časů až do doby současné touží po tom, být „carem nad cary, pánem nad vládnoucími“.

Je ale jenom jeden opravdový, poněvadž pravověrný (pravoslavný) car - car ruský. A duchovní očista světa nastane ve chvíli, kdy „právo politické a prvenství velkoruského plemene v celém světě slovanském uskuteční se konečným a nesporným způsobem“.

Než se ta vize naplní, je třeba - jak zdůrazňoval autor *Běsů* - přivítat s otevřenou náručí každého spojence v boji

s katicismem. V té souvislosti hleděl Dostojevskij s velikou nadějí na protikatický Kulturkampf rozpoutaný v Německu Ottem von Bismarckem. Ruský spisovatel nešetřil slovy chvály pro německého kancléře, který - jak zdůrazňoval Dostojevskij - potřebuje ruskou podporu jako „úhlavní nepřítel papežství a římské ideje“, a jako takový „vidí hlouběji“, poněvadž pozoruje to, čeho si hodně lidí na Západě povšimnout nedokáže: hlubokou duchovní podobnost mezi katicismem (papežstvím) a socialismem. Takto psal autor *Bratří Karamazových* v roce 1864: „Z katolického křesťanství vyroste pouze socialismus, z našeho (pravoslavného) vyroste bratrství.“

První a nejdůležitější: zničit katicství v Polsku

Jakékoliv ruské plány na uzdravení „prohnilého Západu“ by neměly šanci, kdyby se nepodařilo nejdříve „uzdravit“ Polsko, to je dosáhnout radikálního oslabení katicismu na polském území. Jak si správně povšiml svatý Zikmund Szczyński: „Abychom správně pochopili vztah ruského státu ke katolické církvi v Polsku, především na Litvě i na Rusi, nesmíme nikdy přestat mít na paměti takové okolnosti, že nic tak účinně uchvatitelům nepřekáželo ve snaze pohltit svou oběť a přeměnit ji ve vlastní organismus jako náboženství katolické. Dokonce ani polská národnost nepředstavovala tak pevnou překážku mezi vítězi a poraženými jako náboženství.“

Slova svatého arcibiskupa varšavského potvrzují zkoumání podoby politiky ruského uchvatitele vůči katicismu v polských zemích, které se v důsledku záborů dostaly pod nadvládu carů. Od začátku ji charakterizoval nepřátelský postoj vůči katolické církvi - a to jak obřadu řeckého (církve uniátské), tak i latinského. Zároveň s takovýmto postojem pokračovala systematická podpora rozšiřování majetku pravoslavné církve (především v oblastech tzv. zabraných zemí - čili přivlastněných si Ruskem v letech 1773-1795).

Christianizace Polska - obraz Jana Matejky z roku 1889

► Velmi výmluvně to dokládají tyto statistické údaje: V roce 1772 existovala na historických územích státu pouze jedna pravoslavná diecéze. V roce 1914 už jich bylo devět.

Podobně rychle narůstal počet pravoslavných farností: stejně jako v případech pravoslavných diecézí byl značnou měrou podmíněn další likvidací uniatské církve prováděnou z nařízení carství (v roce 1839 na „zabraných územích“, v roce 1875 v bývalém Polském království). V letech 1860–1905 ruská vláda zlikvidovala více než sto katolických (latinských) farností v obvodu diecézí vilniuské, minské a lucké. Jejich značná část byla už dlouho v držení církve. V Kongresovce⁽¹⁾ po roce 1875 vzrostl počet pravoslavných farností sedminásobně (z 42 na 309), především jako důsledek masového „zapsání“ uniátů do církve.

Vnější projev expanze pravoslavi na účet katolicismu v zemích státu Rzecy Pospolita byl velkoryse naplánovaný program výstavby pravoslavných chrámů na polských územích. Hlavní důraz byl kladen na „země zabrané“, ale přece jen jeden z největších chrámů v ruském impériu byl vybudován koncem 19. století v centru Varšavy, na Saském náměstí (chrám svatého Alexandra Něvského; na doporučení vlády nezávislého Polska byl zbořen ve 20. letech 20. století).

„Latinismus“ – příčina zrády a pádu Polska

S touto politikou ruského uchvatitelského státu byla rovněž spojena intenzivní propagandistická kampaň zaměřená na „polský latinismus“, jak s pohrdáním nazývali polské katolictví. Tato propagandistická akce došla svého vrcholu v čase lednového povstání (1863–1864) či v dobách brutální politiky rusifikace organizované po porážce povstání carským státem. S protipolskými výpady se pojil ostrý útok na katolictví.

Ruští propagandisté vytvořili tehdy pro Polsko pojem „Jidáš Slovanstva“. „Zrada“ Polska měla spočívat v tom, že v 10. století přijalo křest od církve latinské (západní), a ne „tak jako všichni Slované“ prostřednictvím byzantské církve (východní). Jako každá propaganda rovněž i tato uváděla jednotlivá fakta bez ohledu na fakta historická, která byla taková, že ještě před

Polskem přijali křest prostřednictvím západní církve slovanští Češi a Chorvati.

Protikatolická propaganda v Rusku v 60. letech 19. století chtěla svým příjemcům vštípit přesvědčení, že přijetí katolicismu se stalo v delší časové perspektivě hlavní příčinou úpadku polského státu. Několik let před začátkem lednového povstání Konstantin Kavelin – ruský historik a publicista – napsal: „Katolicismus působil rozkladným způsobem na všechna slovanská plemena, kterých se dotkl. Sám je plodem evropské civilizace, ale celá záležitost spočívá v tom, na jakém stupni svého rozvoje si může slovanský národ naroubovat evropské kořeny, aby neztratil svoji samostatnost. Aristokratismus a kosmopolitická církev by nepřipustily, aby národ vytvořil tento silný stát, jehož vytvoření představuje jediný plod dějin a jedinou zásluhu velkoruského plemene.“

V konkrétním případě polského národa byl katolicismus – vyhlášovali ruští propagandisté – tím činitelem, jehož existence rozhodovala o „nepřátelskosti“ vůči Rusku. Takto psal v květnu roku 1863 Ivan Aksakov, jeden z čelných autorů protipolsky zaměřených textů období lednového povstání: „Hle, až Polsko vyjádří lítost a odtrhne se od latinismu, tehdy pro ně bude možná existence mezi slovanskými státy, ale Polsko katolické nebude nikdy ve smíru s Ruskem, vždycky bude »le boulevard de l'Occident«, »l'avangarde de l'Europe«. (...) Obrození Polska je možné jedině při zřeknutí se katolicismu, při rezignaci z dosavadních státních tradic.“

Protikatolická hysterie nezná hranic

V období lednového povstání bylo v ruském tisku (a to dokonce i v tisku

Kozáci útočí na kostel svaté Anny ve Varšavě (27. února 1861)

tzv. seriózním) plno zpráv „vycucaných z palce“ o údajně v noci 22. ledna 1863 (počátek povstání) ve Varšavě provedené „druhé bartolomějské noci“ proti Rusům v armádě i civilním obyvatelstvu. Hysterická sdělení hovořila o tisícovkách nevinných obětí zrádně zavražděných Poláky. Do role vrahů ruská propaganda kromě povstalců dosazovala i katolické kněze, především jezuitu, kteří zde vystupovali jako symbol veškerého zla.

Této hysterii podléhali i lidé, od nichž by bylo možné očekávat více kritického vnímání senzačních zvěstí. V tomto ohledu je výmluvný zápis v deníku ruského spisovatele Vladimíra Odojevského, který k datu 15. února 1863 zapsal: „Dnes telegram – ve Varšavě druhá »bartolomějská noc«. Rusy zrádně podřezávali v ubytováních. Jezuiti nespí.“

Takto líčili polské hnutí za svobodu, ve kterém – o čemž vědí všichni odborníci na průběh lednového povstání – ve Varšavě nedošlo k žádnému „opakování bartolomějské noci“. Násilné skutky vůči bezbrannému obyvatelstvu ale přicházely z druhé strany. Na různých místech ruského záboru se carská armáda dopouštěla masového vraždění polských civilistů.

Zatímco v ruském záboru trvalo lednové povstání, v Rusku trhal rekordy popularity podvrh s názvem *Polský katechismus*, údajně tajná instrukce polskému duchovenstvu příkazující zrádně a bezohledně vraždit všechny Rusy v Polsku. Ozvěnou této hysterie jsou slova Dostojevského, který s lítostí vyjadřoval, že „u Poláků se celá civilizace proměnila v katolicismus“, a dodával, že Poláci „ve jménu katolicismu pálili Rusko a sdírali Rusy z kůže. Pronásledovali nás, plivali na nás jako na otroky, nepovažovali nás za lidi. A proč to tak bylo, co myslíte? Z důvodu katolické propagandy, z důvodu zuřivosti horlivců, z důvodu úsilí o polonizaci a pokatoličování.“

Z Mithycie się! 3/2015 přeložila -vv-

Poznámky:

⁽¹⁾ V letech 1815–1863 bylo Polské království, tzv. Kongresovka, spojeno s Ruskem personální unií. Po porážce lednového povstání (1863–1864) Polské království definitivně ztrácí svoji autonomii a stává se ruskou gubernií (Poviselský kraj). [pozn. red.]

Suma o darech svatého Josefa (12)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola VII: Námitky proti šlechtictví svatého Josefa

Zdá se, že taková chvála tělesného šlechtictví svatého Josefa není v souladu s tajemstvími Písma svatého.

Za prvé proto, že Josef byl vyvolen k poznání pravdy Božího Slova. Avšak o tomto vyvolení se praví v první kapitole 1. listu Korintánům (vv. 26.28): „Není tu mnoho moudrých podle lidských měřítek, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. [...] ty, které svět má za neurozené a méněcenné, dokonce i ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh.“ Nezdá se tudíž správné chválit šlechtictví v Božím vyvolenci Josefovi.

Totéž je za druhé potvrzeno autoritou *Glosy*, která k citovaným apoštolo­vým slovům uvádí: „Přišel pokorný Bůh, aby hledal pokorné, a ne mocné, o nichž smrtelníci věří, že jsou urození.“

Za třetí se argumentuje tím, že v díle Vtělení byla Boží pokora nejvyšší. Zdá se však, že by bylo větším Božím pokořením, kdyby byl za toho, kdo byl pokládán za otce Spasitele, vyvolen někdo neurozený spíše než urozený. Zdá se tudíž nesprávným vyzdvihovat u Josefa šlechtictví.

Za čtvrté se zdá, že šlechtictví není ničím jiným než starým bohatstvím, jak praví Filosof⁽¹⁾ ve čtvrté knize *Politiky*. Avšak Josef byl chudý, který si vydělával na živobytí svým tesařským řemeslem. Proto v něm není pravdivě chváleno šlechtictví.

Pro jasnější vyřešení těchto námitek je třeba mít na paměti, že v lidském šlechtictví se má uvažovat trojí: jeho příčina, podstata a účinnost.

Co se týká příčiny, je principem šlechtictví urozený původ: ten v svatém Josefovi zazářil nejvyšším vynikajícím způsobem. Vždyť v jeho původu nacházíme trojí důstojnost: první tělesnou, druhou duchovní a třetí nebeskou, neboli první královskou, druhou kněžskou a třetí prorockou, která je nebeskou, neboť předpovídat budoucí věci je Božím darem. David byl král, Abrahám patriarcha a Nátan prorok, a od nich všech měl Josef svůj původ.

Co se týká podstaty, vlastnil Josef ve své osobě trojí šlechtictví. Byl totiž my-

slí spravedlivý, důstojností snoubenec Královny nebes a posláním pěstoun Božího Syna a ten, který byl pokládán za jeho otce.

Co se týká účinnosti, vykonal podobně trojí dílo ukazující celému světu nejskvělejší urozenost. Poskytl totiž přístřeší Spasiteli světa, svou službou ho provedl neporušeného skrze mnohé země a vlastní prací a řemeslem ho po mnohá léta živil.

Toto je devět paprsků šlechtictví nejsvětějšího Josefa, jimiž jeho nejvyšší skvělé šlechtictví září jistě jasněji než slunce.

Na první námitku je pak třeba odpovědět, že svatý Pavel hovoří o kazatelích, skrze něž měl být svět obrácen k víře. Pro ně bylo vhodné, že byli plebejci a nevzdělaní, aby nebylo připisováno jejich moci, moudrosti či důstojnosti to, co Bůh působil svou milostí a jejich službou, a tak Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.⁽²⁾ Proto *Glosa* praví: „Kdyby věrně nepředcházeli rybař, nenásledoval by pokorně kazatel.“

Nebylo však vhodné, aby v domácím prostředí byl Král králů živěn někým, kdo je svou myslí či tělem neurozený. A nebylo správné, aby ten, jemuž slouží tisíce tisíců andělů, si zvolil za svého domnělého otce někoho neurozeného, ani aby ten, jenž si zvolil za Matku Pannu, které se obdivují slunce, měsíc a obyvatelé nebeského Jeruzaléma, strpěl, aby byla zasnoubena muži, který by byl nehodný svou neurozeností.

K druhé námitce je třeba říci, že pokora neodporuje šlechtictví, ale je jeho krásou a obdivuhodnou ozdobou, podle onoho: nakolik jsi větší, natolik se ve všem pokořuj. Ty, kdo jsou pokorní a urození, Bůh nejvyšším jedinečným způsobem vyhledává, jak praví nejsvětější Panna Maria (Lk 1,48): „Neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici; od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení.“

K třetí námitce je třeba říci, že v díle Vtělení se nejvyšší Boží pokora ukázala v přijetí těla: „Sám sebe se zřekl a vzal na sebe přirozenost služebníka“ (Flp 2,7); dále v pokorném jednání: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29); a v nejprudším soužení utpení, jak se uvádí v první kapitole Nářků (Pláč 1,12): „Pohledte a vizte, zdali

je bolest jako bolest má.“ Pán však nekonal stále skutky vyznačující se vnější pokorou, nýbrž někdy více a někdy méně, jak se slušelo. Vždyť učil s mocí, konal zázraky a vítězně vstal z mrtvých. Nebylo by tedy Boží ponížení při Vtělení větší, kdyby si vyvolil za otce někoho neurozeného, neboť v tom, co bylo uvedeno výše, se ukazuje nejvyšší Boží pokora, neslušelo se v takovém díle jednat jinak a nic nechybělo ponížení Boha, když přijal za svou lidskou přirozenost.

K čtvrté námitce je třeba říci, že Josef byl chudý na vnější bohatství, ale byl urozený vznešeností svého původu, jež je základem veškerého šlechtictví: to bylo výše dostatečně prokázáno. Josef byl tedy prost bohatství, aby se vyhnul nadbytku, avšak měl to, co potřeboval. Ani úsilí o živobytí prací vlastní rukou neodporuje šlechtictví člověka, nýbrž naopak často chrání před jeho znevážením. Vždyť se v žádném případě nemůže pyšnit šlechtictvím ten, kdo ani v nejmenším není schopen si v potu tváře vydělávat na svůj chléb. Přirozenost, která je matkou šlechtictví, má totiž hrůzu před nečinností a snaží se ji, nakolik může, vyhladit. O tom svědčí Filosof ve druhé knize svého díla *O nebi* (kap. 3): „Všechno, co něco koná, je zde kvůli tomuto konání.“ A tentýž v třetí knize svého díla *O duši* (kap. 9) praví: „Bůh a příroda nekonají nic zbytečného.“

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tj. Aristoteles, filosof par excellence. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. 1 Kor 1,17. [pozn. překl.]

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku JUDr. Jana Deckera s názvem 50. LÉTA A PTP, která se bude konat v úterý 2. února 2016 v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Pondělí 25. 1. 2016

6:05 Buon giorno s Františkem: Premiéra 19. ledna 2016
7:05 V pohorách po horách (5. díl): Hřava 7:20 Pro víta mundi (116. díl): Václav Hudeček 8:10 Přijeme si ... 8:35 Outdoor Films s Tomášem Roubalem (45. díl) 10:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Oslovit Zachea 10:35 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl) 10:50 Volání: Etiopie 11:00 V rukou Božích 11:30 Chci se opít 11:40 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 11:45 Bible pro nejmenší: Země zaslíbená 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Na druhý pohled: 4. díl 14:30 Smířčí kříž 14:55 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Feminismus a genderové teorie 16:00 V souvislostech (125. díl) 16:20 Putování modrou planetou: Írán 17:05 Salesiánský magazín [P] 17:25 Nešpory na zakončení Týdne modliteb za jednotu křesťanů. [L] 18:50 Bible pro nejmenší: Samson 18:55 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 19:00 Vatican magazine (846. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přijeme si ... 20:00 Dům nejen ze skla (15. díl) [L] 21:05 ARTBITR – Kulturní magazín (11. díl) [P] 21:15 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 21:35 Terra Santa News: 20. 1. 2016 22:00 Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu 22:55 Vatican magazine (846. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl (166. díl): Zlo ve světě i v nás 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 1. 2016

6:05 Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu 6:55 Má vlast: Synagoga Hranice I. 7:50 Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro 8:00 Pod lampou 10:05 Vatican magazine (846. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:35 Muzikanti, hrajte (3. díl): S dechovou hudbou Bojané 11:40 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 11:45 Bible pro nejmenší: Samson 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu 13:05 Salesiánský magazín 13:20 Ars Vaticana (27. díl) 13:35 V pohorách po horách (5. díl): Hřava 13:50 Všechny mé děti 14:20 Kulatý stůl (166. díl): Zlo ve světě i v nás 16:00 Přijeme si ... 16:20 Střední cesta 16:40 Misionáři, cestovatelé lásky 17:10 BET LECHEM – vnitřní domov (41. díl) 17:25 V souvislostech (125. díl) 17:45 Poselství svatých: Johanka z Arku 18:00 Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot 18:30 Bible pro nejmenší: Ruth a Naomi 18:35 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 18:40 Animované biblické příběhy: Eliáš 19:10 Plápolý ohňa 19:30 Zpravodajské Noeviny: 26. 1. 2016 [P] 20:00 Missio magazín: leden 2016 [P] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Salesiánský magazín 21:35 Zpravodajské Noeviny: 26. 1. 2016 22:00 Post Scriptum 22:10 Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi 23:15 Terra Santa News: 20. 1. 2016 23:35 Přijeme si ... 0:00 Bez hábitu naživo: Ze salesiánského střediska Don Bosco v Ostravě 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 1. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 26. 1. 2016 6:25 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Feminismus a genderové teorie 7:25 Collegium orientale 7:45 Vatican magazine (846. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:20 Harfa Noemova 8:45 Sakartvelo: Země pod Kavkazem 9:35 Ars Vaticana (27. díl) 9:50 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:05 Příběh o Žofii 11:45 Bible pro nejmenší: Ruth a Naomi 11:50 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Pěšák Boží 13:35 ARTBITR – Kulturní magazín (11. díl) 13:45 Salesiánský magazín 14:00 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habán 15:10 Poselství svatých: Johanka z Arku 15:20 Vezmi a čti: Leden 2016 15:35 Zpravodajské Noeviny: 26. 1. 2016 16:00 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 16:20 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 17:00 Můj Bůh a Walter:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka

TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Manželství [P] 17:15 Řeckokatolický magazín 17:30 S Bohem podél Rio Marañón 18:00 Vydržet a nepadnout 18:30 Bible pro nejmenší: Samuel 18:35 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 18:45 Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky 19:30 Terra Santa News: 27. 1. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie 21:20 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – proč lidé ničí obrazy? [P] 22:35 Smířčí kříž 23:00 Generální audience Svatého otce [P] 23:30 Společná cesta: Člověk a společnost 0:05 Cvrlikání (43. díl): Caine – Mi 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 1. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Írán 6:50 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie 7:05 Misionáři, cestovatelé lásky 7:35 Střední cesta 7:50 Terra Santa News: 27. 1. 2016 8:10 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 9:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 9:45 Chci se opít 10:00 Kulatý stůl (166. díl): Zlo ve světě i v nás 11:40 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 11:45 Bible pro nejmenší: Samuel 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Má vlast: Synagoga Hranice I. 13:10 Více než diaspora 13:30 Generální audience Svatého otce 14:00 Muzikanti, hrajte (3. díl): Za dechovou hudbou Bojané 15:05 Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot 15:35 Collegium orientale 16:00 Zpravodajské Noeviny: 26. 1. 2016 16:20 Laičtí misionáři v IQUITOS 16:45 V pohorách po horách (5. díl): Hřava 17:00 Ars Vaticana (28. díl) 17:10 Všechny mé děti 17:50 Verbuňk, příběh na celý život 18:00 Animované biblické příběhy: Eliáš 18:30 Bible pro nejmenší: David a Goliáš 18:35 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 18:40 Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu 19:30 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2016 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (96. díl): „Není na světě bylina, aby na něco nebyla“ 21:25 Putování po evropských kláštřích: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie [P] 22:00 Post Scriptum 22:10 Pod lampou [P] 0:15 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2016 0:35 Vatican magazine (846. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 1. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2016 6:25 Kulatý stůl (190. díl): Duchovní tvář Evropy 7:55 Cesta na přehlídku církevních škol 8:05 Smířčí kříž 8:30 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – proč lidé ničí obrazy? 9:45 Salesiánský magazín 10:05 ARTBITR – Kulturní magazín (11. díl) 10:15 Dům nejen ze skla (15. díl) 11:20 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 11:40 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 11:45 Bible pro nejmenší: David a Goliáš 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ars Vaticana (28. díl) 13:00 Pozdní sběr & Roman Horký na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 13:30 Putování modrou planetou: Írán 14:15 O létajícím faráři 14:25 Outdoor Films s Tomášem Roubalem (45. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2016 16:20 Collegium orientale 16:40 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie 16:55 Missio magazín: leden 2016 18:00 Vít

Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 18:25 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 18:30 Bible pro nejmenší: David v nebezpečí 18:40 Můj Bůh a Walter: Manželství 18:55 Harfa Noemova 19:20 Putování po evropských kláštřích: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie 20:00 Noemova pošta: Leden [L] 21:40 Vezmi a čti: Leden 2016 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván 22:25 ARTBITR – Kulturní magazín (11. díl) 22:35 V pohorách po horách (5. díl): Hřava 22:50 Cesta k andělům (92. díl): Jiří Korda o exorcismu 23:40 Laičtí misionáři v IQUITOS 0:10 Buon giorno s Františkem: Premiéra 19. ledna 2016 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 1. 2016

6:05 V rukou Božích 6:35 Laičtí misionáři v IQUITOS 7:00 Collegium orientale 7:20 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie 7:35 Symposium M. Jan Hus: – svědek křesťanské víry pro naši dobu 7:50 Poselství svatých: Johanka z Arku 8:00 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka 8:25 Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot 8:55 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 9:00 Animované biblické příběhy: Eliáš 9:35 Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově 10:00 Na druhý pohled: 4. díl 11:30 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vyzván i nevyzván 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 Post Scriptum [P] 12:20 Pod lampou 14:30 Vatican magazine (846. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:00 Dům nejen ze skla (15. díl) 16:05 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (96. díl): „Není na světě bylina, aby na něco nebyla“ 17:25 Všechny mé děti 18:00 Terra Santa News: 27. 1. 2016 18:20 Sedmihlásky (63. díl): Dojdi, šohajku a Nevím si já rady 18:25 Bible pro nejmenší: David v nebezpečí 18:30 Missio magazín: leden 2016 19:30 V souvislostech (126. díl) [P] 20:00 Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra [P] 21:30 Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna 22:00 Post Scriptum 22:10 V pohorách po horách (6. díl): Radhošť 22:20 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Feminismus a genderové teorie 23:25 Zpravodajské Noeviny: 28. 1. 2016 23:45 Můj Bůh a Walter: Manželství 0:05 Pozdní sběr & Roman Horký na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 0:30 Misionáři, cestovatelé lásky 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 1. 2016

6:15 Ars Vaticana (28. díl) 6:25 Putování modrou planetou: Írán 7:10 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (96. díl): „Není na světě bylina, aby na něco nebyla“ 8:35 Collegium orientale 8:55 Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepče 9:15 Bez hábitu naživo: Ze salesiánského střediska Don Bosco v Ostravě 10:30 Mše svatá z kostela sv. Josefa – Don Bosco v Ostravě [L] 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (11. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (126. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra 14:55 Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka 16:00 Noční univerzita: Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc. – Ikonoklasmus – proč lidé ničí obrazy? 17:15 Můj Bůh a Walter: Manželství 17:30 Vít Kašpařík, koncovyky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje 17:55 Sedmihlásky (63. díl): Na záhumíu + Sedí vrabček 18:00 Noeland (15. díl) 18:30 Animované biblické příběhy: Daniel 19:05 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie 19:20 Poselství svatých: František z Assisi 19:30 Přijeme si ... [P] 20:00 Přijďte večer k nám ...: Ze Zámku v Letovicích 21:35 V souvislostech (126. díl) 22:00 Dům nejen ze skla (15. díl) 23:00 Ars Vaticana (28. díl) 23:10 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:20 Missio magazín: leden 2016 0:25 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Jako Matka jsem šťastná, že jsem mezi vámi, protože si přeji znovu vám hovořit o slovech mého Syna a o jeho lásce. Doufám, že mne srdcem přijmete, vždyť slovo mého Syna a jeho láska jsou jediné světlo a naděje ve tmě přítomnosti. To je jediná pravda a vy, kteří je přijmete a budete žít, budete mít čistá a pokorná srdce. Můj Syn miluje čisté a pokorné. Čistá a pokorná srdce žijí slova mého Syna, šíří je a činí, aby je všichni slyšeli. Slova mého Syna vracejí život těm, kteří jim naslouchají. Slova mého Syna vracejí lásku a naději. Proto, moji milí apoštolové, děti moje, žijte slova mého Syna. Milujte se navzájem, jako On miloval vás. Milujte se v jeho jménu, ve vzpomínce na Něho. Církev jde vpřed a roste díky těm, kteří milují, díky těm, kteří trpí, a trpí v tichosti a v naději konečného vykoupění. Proto moje milé děti, necht' slovo mého Syna i jeho láska jsou první i poslední myšlenkou vašeho dne. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. ledna 2016

Poselství Královny míru Jakovovi

Gospa Jakovovi 12. 9. 1998 slíbila, že ji uvidí každý rok 25. 12. To se stalo i letos. Gospa přišla s Ježíškem v náručí. Zjevení trvalo 10 minut. Jakov předal její slova:

„Drahé děti! Všechny tyto roky, kdy mi Bůh dovoluje být s vámi, jsem znamením nesmírné Boží lásky, kterou má Bůh pro každého z vás a kolik vás Bůh miluje. Děti moje, kolik milostí vám Nejvyšší dal a kolik milostí vám chce dát! Ale, děti moje, vaše srdce jsou uzavřená a žijí ve strachu a nedovolují Ježíšovi, aby jeho láska a pokoj zaplavily vaše srdce a ovládly váš život. Žít bez Boha znamená žít ve tmách a nikdy nepoznávat lásku Otce a jeho péči pro každého z vás. Proto, děti moje, dnes zvláštním způsobem prostě Ježíše, aby ode dneška váš život zakusil nové narození v Bohu a stal se světlem, které z vás vyzařuje, tak, abyste se staly svědky Boží přítomnosti ve světě a v každém člověku, který žije ve tmě. Děti moje, já vás miluji a přimlouvám se den co den u Nejvyššího za vás. Děkuji, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. prosince 2015

Liturgická čtení

Neděle 24. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Neh 8,2–4a.5–6.8–10

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.)

2. čt.: 1 Kor 12,12–30

Ev.: Lk 1,1–4; 4,14–21

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1–4

Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b

Odp.: srov. 10c (Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.)

2. čt.: 1 Kor 1,10–13

Ev.: Mt 18,19–22

(nebo jiná čtení z Lek. VI/1)

Pondělí 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3–16 nebo Sk 9,1–22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mk 16,15–18

Úterý 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5

Ž 96(95),1–2a,2b–3.7–8a.10

Odp.: 3 (Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.)

Ev.: Lk 10,1–9

Středa 27. 1. – nezávazná památka sv. Anděly Mericiové

1. čt.: 2 Sam 7,4–17

Ž 89(88),4–5.27–28.29–30

Odp.: 29a (Navěky mu zachovám svou milost.)

Ev.: Mk 4,1–20

Čtvrtek 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: 2 Sam 7,18–19.24–29

Ž 132(131),1–2.3–5.11.12.13–14

Odp.: Lk 1,32a (Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.)

Ev.: Mk 4,21–25

Pátek 29. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 11,1–4a.5–10a.13–17

Ž 51(50),3–4.5–6a.6bc–7.10–11

Odp.: srov. 3a (Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.)

Ev.: Mk 4,26–34

Sobota 30. 1. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 2 Sam 12,1–7a.10–17

Ž 51(50),12–13.14–15.16–17

Odp.: 12a (Stvoř mi čisté srdce, Bože!)

Ev.: Mk 4,35–41

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. LEDNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 1.		PO 25. 1.		ÚT 26. 1.		ST 27. 1.		ČT 28. 1.		PÁ 29. 1.		SO 30. 1.	
Antifona	1028	1148	1286	1426	1722	1941	1075	1197	1734	1953	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1286	1426	1723	1941	1076	1197	1734	1953	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1286	1427	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	813	914	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1287	1427	1724	1942	1079	1201	1735	1954	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1287	1427	1290	1431	1080	1202	1292	1433	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1675	1894	1724	1943	1080	1202	1724	1943	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	690	779	1287	1428	1290	1431	1291	1431	1292	1433	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	792	890	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1287	1428	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1288	1428	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	690	779	1287	1428	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1286	1426	1727	1946	1085	1208	1736	1955	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1289	1429	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1678	1897	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1289	1430	1730	1949	1089	1212	1737	1956	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1289	1430	1291	1431	1090	1212	1292	1433	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1681	1900	1731	1950	1090	1212	1731	1950	1121	1246
Záv. modlitba	690	779	690	779	1287	1428	1290	1431	1291	1432	1292	1433	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

NOVINKY MCM s. r. o.

PSÁNO PŘED POPRAVOU • SEDM PŘÍBĚHŮ NENÁVISTI A LÁSKY

Připravil Leo Židek

Mnozí z těch, kteří byli bezprávně a násilně připraveni o život bezcitným komunistickým režimem v Československu v roce 1948 a v dalších, hlavně padesátých letech, nám podávají na stránkách této publikace trvalé svědectví o úžasném vzepětí lidského ducha a o statečném vyrovnání s úděsnou skutečností. Dokazují to svými dopisy na rozloučenou, posledními řádky před popravou, svými vzkazy a provoláními dokonce ještě i na popravišti. Některé z nich daly vzniknout malému vzpomínkovému sborníku, který zachycuje sedm životních osudů těchto obětí lidské zvrůle: JUDr. Milady Horákové, Borise Volka, P. Jana Buly, Antonína Janošíka, Aloise Jaroše, Václava Švédy, Heliadora Píky. V tomto druhém vydání je navíc přidána kapitola věnovaná Ing. Josefu Pohlovi a také dodatek k příběhu Aloise Jaroše. Další přidáný text zachycuje ve stručnosti nepřátelský postoj komunistického režimu po únorovém převratu v roce 1948 vůči vojákům západních a spojeneckých armád, kteří pomáhali porazit hitlerovské Německo a přispěli tak i k osvobození Československa.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání
Brož., A5, 72 stran, 71 Kč*

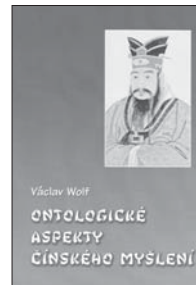
ONTOLOGICKÉ ASPEKTY ČÍNSKÉHO MYŠLENÍ

Prof. ThDr. Václav Wolf • Lektorovala Mgr. Magdalena Rytinová

Tato odborná studie o ontologických aspektech čínského myšlení v historii připomíná slova slavného monologu Shake-

spearova prince Hamleta „být či nebýt“. S protikladem mezi bytím a nicotou jsou spojena mnohá jména evropských myslitelů a nad propastí mezi kladem a záporem se kromě jiného vznášejí i jedna z charakteristických známek čínského myšlení: nebere se příliš vážně princip kontradikce (sporu). Argumenty kotví ve spontánní úctě k nadpřirozené oblasti, a to přivádí ke kultu duchů, předků, k rituálním praktikám. Shledává se bipolární jednota obecného řádu bytí a přírodních jevů... Věcně bohatá studie je srovnávacím přehledem dějin čínského myšlení v hodnotícím pohledu evropské scholastiky.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 202 stran, 198 Kč*

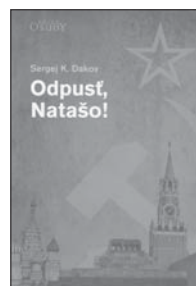
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ODPUSTĚ, NATAŠO!

Sergej K. Dakov • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Sergej Dakov otevřeně a bez příkras vypráví vlastní životní příběh. V bezcitném prostředí dětských domovů byl formován v uvědomělého občana Sovětského svazu. Vlivem této výchovy neváhal krutě pronásledovat křesťany. Avšak paradoxně kontakt s nimi ho nakonec přivedl k obrácení. Mrazivě skutečný a přesvědčivý příběh psaný poutavým stylem odkrývá čtenáři fungování komunistického režimu v Rusku v polovině 20. století a jeho hrůzné praktiky.

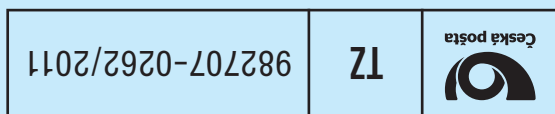
*Karmelitánské nakladatelství
V KNA druhé, upravené vydání
Brož., 130x190 mm,
176 stran, 199 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC z 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.